

Amir

Sinds de mensheid ontstaan is en de mens beginnen geloven is in een 'nog' steeds onverklaarbaar iets. Zijn er van dan onenigheden gecreëerd. Discussies begonnen en ontelbare slachtoffers gevallen. Oorlogen, met moord en martelingen tot gevolg. Liters en liters bloed vergoten omwille van één ding. God, Allah, Jahweh, Brahma, ...

Geloof heeft verschillende eigenschappen, bepaalde normen, een eigen mening. Waardoor iedere persoon met zijn eigen geloof, moeilijk een ander geloof kan aanvaarden. Je kan het alleen respecteren.

Amir is een jongen die in Aleppo woont. Samen met zijn moeder, vader en zus leeft hij een wereld waar geloof op de eerste plaats komt. Zijn geloof is verre van wat zijn land van hem verwacht. In het Syrische gebied is het grote aantal van de bevolking, Moslim. Hij en zijn gezin zijn Christelijk. Boven aan in de keuken hangt het kruis van Jezus. En in het nachtkastje van Amirs vader ligt de Bijbel. Heel weinig mensen in hun omgeving weten dit. Alleen een enkeling van mensen die ze vertrouwen.

De vader van Amir komt uit Europa. Hij leerde op een zakenreis naar Syrië toe, moeder van Amir kennen. Hij verhuisde naar Aleppo en trouwde snel. De meeste dachten dat hij zich had bekeerd tot de Islam, maar dat liet hij alleen uitschijnen. In werkelijkheid bad hij iedere nacht voor God en als het nodig was, las hij uit de Bijbel. Zijn vrouw werd niet verplicht om een sluier te dragen, maar om geen argwaan te vereffen. Deed ze er alleen één aan als ze buitenshuis ging.

Amir was inmiddels tien jaar. Hij ging naar school en leerde er lezen en schrijven in het Arabisch. Op school lieten ze hem uit de Koran lezen en moesten ze iedere dag bidden tot Allah.

Thuis was het omgekeerd. Daar bad hij met iedere avondmaal tot God en las hij voor het slapen gaan uit een stukje van de Bijbel. Hij had er geen probleem mee om op deze manier te leven. Hij stelde zich soms vragen, en vroeg dan aan zijn vader, waarom het op school anders moest dan thuis. Zijn vader legde hem uit, dat weinig mensen het zouden begrijpen dat het geloof van thuis anders was. De zus van Amir was nog klein. Zij ging nog niet naar school. Maar thuis leerden ze haar al spelend dat sommige dingen anders konden zijn dan thuis.

Het leven begon in Aleppo een hele andere wending te krijgen. Sinds IS meer en meer macht kreeg over dit gebied. De sfeer begon vijandig te worden en gevaarlijk. Na 9/11 was het leven voor Syrië en omstreken landen al anders geworden. Maar naarmate de jaren, begon het een soort routine te vormen en pasten de mensen zich aan. Er werd altijd gevreesd voor een aanslag. Toch leefden de mensen zoals anders.

Amir had via zijn vader gehoord dat er in Europa en in andere delen van de wereld, terroristische aanslagen waren gebeurd en die werden opgeëist door IS. Meer mensen begonnen te vrezen, aangezien hun land werd gefixeerd. Er waren al geruchten dat mensen wouden vluchten. Andere bekeken het neutraal en dachten dat dit wel zou overwaaien.

Helaas, de angst en vrees werd overmeesterd door heel veel jongens en mannen die de kant kozen van IS. Waardoor het gevaar en het bloedvergiet met de dag erger werd. Amir en zijn familie vreesden vooral dat hun geloof de dood zou betekenen. Ook bij hen thuis was er maar één onderwerp aanbod. Vluchten of blijven!

Zijn vader kreeg vaak een discussie met hun moeder, omdat zij niet wou vluchten en hier wou blijven om voor haar ouders te zorgen. Haar ouders waren de tachtig voorbij. Ze zag het niet zitten dat zij op zulke leeftijd nog moesten vluchten van hun eigen land.

Amirs vader had er respect voor en koos uiteindelijk voor wat zijn vrouw verlangde. Ondanks dat deze mensen het altijd moeilijk hadden om hem te aanvaarden in de familie. Hij was Katholiek en zij waren Moslims. Doorheen de jaren hadden ze wel respect voor elkaar, maar het geloof konden ze moeilijk aanvaarden. Daarom werd er nooit over gepraat. Er werd thuis ook geen feest gegeven. Amir vierde Kerstmis met zijn ouders en zus, maar zonder zijn grootouders. En omgekeerd. De

grootouders vierden, net als elke moslim, het offerfeest. Helaas vierden ze dit alleen en niet met hun dochter en kleinkinderen.

Verschillende keren per dag. Waaronder ook midden in de nacht. Werd Amir wakker geschud door het geluid van bommen die voorbij vlogen. Een aantal keer had hij er zien vallen.

Diep vanbinnen dacht hij: - Val niet hier, alstublieft. - Jammer genoeg, kwamen ze steeds dichterbij en werd er verteld dat het niet lang meer zou duren voordat Aleppo in de greep zou komen van IS.

De geruchten klopte. Voor de bevolking het goed en wel beseftte, kwamen de mannen van IS binnen vallen. Iedereen was doodsbang. Niemand durfde zich te verzetten. Ondanks dat de meeste mannen die hier woonden, voldoende wapens en granaten hadden.

IS viel elk huis één voor één binnen. Ze namen alles wat ze wouden met hen mee.

Men sprak niet alleen van materialistische dingen. Jonge kinderen, tieners, meisjes werden meegenomen. Van de jongens maakten ze soldaten en van vrouwen... Daar gaan we geen details over geven. Het was een ware nachtmerrie. Zowel voor de kinderen die werden ontvoerd, als voor de ouders die machteloos neerkeken, hoe hun eigen vlees en bloed werd weggehaald van hun.

De vader van Amir had in hun huis, het nodige weggehaald. Zoals het kruis, de Bijbel, de palmtakjes en nog zoveel meer. Hij legde al deze waardevolle spullen in het bad. Besproeide ze met benzine en stak ze daarna in brand. Met tranen in de ogen, nam hij afscheid van dat wat ooit zijn geloof was. Het enige wat nu belangrijk was en telde, was zijn gezin. Hij smeekte zijn vrouw om een kans te grijpen om te vluchten, maar net zoals vorige keer weigerde ze en zei: ' Ga jij maar met de kinderen.'

Met pijn in het hart, nam de vader van Amir een drastische beslissing en besloot om samen met zijn kinderen te vluchten. Amir gehoorzaamde zijn vader. Zijn zus weigerde en bleef bij hun mama. Ze was nog maar vier jaar. Geen enkel kind mag gescheiden worden van een moeder. En al zeker niet op zo een jonge leeftijd. Het was een harde keuze. Maar Amir vertrok met zijn vader zonder de vrouwen waar ze ooit van hielden. Net als zijn vader, wist Amir dat hij ze nooit meer zou terug zien.

Zijn vader had ervoor gezorgd en kunnen regelen met een goede vriend, dat ze in de loop van de nacht het meeste kans hadden om te vluchten. Ze aten en dronken voor zonsondergang. Sliepen nog enkele uurtjes. Om daarna te kunnen vertrekken uit een omgeving waar ze sedert enkele maanden, meer vreesden voor hun leven dan ooit. Aangezien Amir zijn vader uit Europa kwam. Zou hij hoogst waarschijnlijk meer kans krijgen om terug zijn identiteit te mogen bemachtigen van toen.

Het gevaarlijkste wat hen te doen stond, was om tot aan de Turkse grens te geraken.

Die nacht deed Amir geen oog toe. Hij was gespannen en verdrietig, omdat hij zijn moeder en zus niet meer zou zien. Naast hem lag zijn vader. Ook hij kon de slaap maar niet vatten.

Omstreeks drie uur, kwam de vriend van Amirs vader hen wekken. Het was tijd om te vertrekken.

Ze namen hun goedgevulde rugzak bij de hand. Er staken flessen water, brood, fruit, een broek, twee paar kousen en onderbroeken en één t shirt. De nachten waren in Aleppo behoorlijk koud. Ze kregen een deken mee en die rolde ze op en bonden hem vast onderaan de rugzak.

De nacht was kil. Amir was blij dat hij van thuis uit een muts had meegenomen en dat hij een warme jas aanhad, gevuld met schapenvacht.

De tocht richting uit Aleppo zou minder dan een half uur duren. Maar omwille dat ze uit elke hoek van de straten moesten uitkijken, duurde het iets langer.

Het was pik donker. Een nachtlamp, zou de onrust wekken. Dus moesten ze er voor zorgen dat elk stukje dat ze voorbij wandelde, goed in het oog werd gehouden door hun zelf.

Amir keek links en rechts. Zijn vader keek voortdurend achter hem en de kameraad van zijn vader keek voor hem. Ze slopen heel voorzichtig verder. Elke stap moest muisstil gezet worden. Iedere kucht moest worden ingehouden. Een niesbui werd ingeslikt.

Amir voelde het koud zweet op zijn voorhoofd. Hij wreef het voorzichtig af met een zakdoek die hij uit de zak van zijn jas hield, terwijl hij nauwlettend verder keek van links naar rechts.

De vriend van zijn vader had een pistool in zijn hand. Voor het geval hij moest schieten. Amir had van zijn moeder een klein zakmes gekregen en zijn vader had een groot keukenmes steken in zijn rugzak.

Ze kwamen aan het uiteinde van de stad. Hier hoorde ze geroezemoes. Ze stopte even. Amir zag dat er een honderd tal meter verder van hen een groepje mannen zat rond een vuurhaard.

Alle drie zagen ze ook dat de mannen geweren vast hadden. Dit ging niet simpel worden.

Amir keek naar zijn vader, met de hoop dat hij zou weten, wat ze nu moeten doen.

De vriend in kwestie sprak dat hij de mannen zou afleiden en dat Amir en zijn vader dan verder konden gaan met hun vlucht. Het zou zijn dood betekenen, maar dat had de man wel over voor zijn beste vriend. Zijn vader had al enkele keren vertelt dat hij veel te danken had aan de man en ook omgekeerd. Ondanks dat de ene Christen was en de andere Moslim. Het geloof maakte geen onderscheid tussen de mannen. Ze respecteerde elkaars geloof en konden het op één of andere manier aanvaarden van elkaar. Vaak zeiden ze tegen elkaar: 'Er zijn ergere dingen op deze wereld, dan ruzie maken over wie/wat moet geloven.' Het laatste wat ze deden, was elkaar het beste wensen.

'Moge welke God dan ook ons en onze families beschermen tegen dit. Ooit op een dag zullen we elkaar terug tegen komen in welk paradijs dan ook. Laten we dan vieren dat we gelukkig en wel zijn.' Vader zijn woorden deden zijn vriend snikken. Hij sprak ook enkele woorden en vroeg Allah om hen te beschermen. Ze omhelsde elkaar nog stevig.

De ene ging naar links en de anderen nam het pad naar een andere wereld.

Eenmaal Amir en zijn vader de stad uit waren. Stapten ze nog enkele kilometers, de bergen in. De vader van Amir hield even halt. Hij keek op naar een stukje van de stad, die hij in de verte zag. Een traan in zijn oog, maakte hem tot het besef dat hij voorgoed uit dit gedeelte van de wereld weg ging. Amir zag dat hij dacht aan zijn vrouw en kind. Ook hij keek neer op wat ooit zijn thuis was geweest. Hij dacht aan de overheerlijke maaltijden die zijn moeder maakte. Of zijn zus, die hem vroeg in de morgen kwam wakker maken in bed. Vader en zoon namen elkaar in de arm en keken elkaar aan. 'Een nieuwe wereld gaat voor ons open, zoon. Maar vergeet nooit van waar je komt en wie je bent.' Vertelde zijn vader hem.

De dorst was het eerste dat overheersend was in deze tocht. Overdag konden de temperaturen stijgen tot boven de veertig graden. Waarvan het in de nacht kon vriezen tot onder nul. Ondanks dat ze een deken hadden en een warme jas, waren de nachten een even grote hel als de hete temperaturen van overdag. Zowel het brood als de flessen water waren op. Inmiddels waren ze al vier dagen weg. De vader van Amir was ervan overtuigd dat ze nog een lange weg te gaan hadden. Hij schatte dat ze halverwege waren. Maar zonder eten en drinken, ging de weg richting de Turkse grens dubbel zo hard zijn als ervoor.

In de bergen was niets dat je maag kon bekoren van deze situatie. En dan was er ook nog het gevaar om één of andere troep mannen van IS tegen te komen. Daarom besloot Amirs vader om in plaats van overdag te stappen, het omgekeerd te doen. De volle maan was voor de komende drie dagen van de partij en dat zou hun voldoende licht moeten geven, om midden in de nacht verder te kunnen gaan met hun tocht.

Amir zag een boom staan. Hij had zulke honger en dorst dat hij besloot om er een blaadje van te plukken en het op eten. Het smaakte niet bepaald lekker. Maar de bladeren hadden wel wat vocht in hun, waardoor het een klein gevoel gaf dat je water dronk.

Zijn vader besloot om er ook van te eten en er voldoende van te plukken om mee te nemen onderweg.

Ze waren inmiddels al zeven dagen verwijderd van wat ooit hun thuis was. Amir had extreme pijn aan zijn voeten. Als hij zijn schoenen uitdeed, waren zijn kousen besmeurd met bloed en geelachtige pus. Idem voor zijn vader. Maar hij gaf zijn zoon de nodige stimulans om verder te gaan: 'Als we nu opgeven. Dan is het allemaal voor niets geweest. We zouden dan mama en je zus zwaar ontgoochelen, niet waar.' Amir knikte telkens als zijn vader hem dit zei. Diep vanbinnen wist hij dat wat hij zei waar was. Soms kwamen er donkere gedachten te pas. Dan dacht hij na over wat er met zijn zus en moeder momenteel gebeurde. Zouden ze al dood zijn? Of leven ze goed? Of hebben de mannen van IS hen al gevangen genomen? En wat doen ze dan allemaal met hun...

Amir was ervan overtuigd dat zijn vader, net dezelfde gedachten had als hem.

Hij sprak er niet over, maar hij zag dat zijn vader soms diep verzonken was en naar iets keek, zonder dat hij beseftte naar wat hij aan het kijken was.

Amir werd plots wakker. Hij hoorde iemand praten. Het was zijn vader.

Verdwaasd vanuit zijn slaap, keek hij naast hem en zag dat er niemand naast hem lag.

Hij trok zich recht en keek rondom hem om te zien of zijn vader in de omgeving was.

Niets.

Weer hoorde hij iemand praten. Eerder iemand die kwaad sprak.

Telkens hij en zijn vader een plaats zochten om te slapen. Zorgde ze ervoor dat het in de schaduw was en ergens achter een hoge rots. Zodat niemand hen kon zien liggen.

Amir ging slepend en voorzichtig naar daar waar hij het geluid hoorde.

Een vijftig tal meter onder hem, zag hij zijn vader geknield op de grond zitten. Rondom de man waren drie mannen die zwaar bewapend waren. Amir hield in zijn geheugen dat wat zijn vader hem van in het begin had gezegd. 'Wat er ook gebeurd, je blijft waar je bent. Je haalt niet de held uit. En als ik dood ben, dan stap je verder naar ons einddoel.' Het was gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Je eigen vlees en bloed, je held, jouw alles, het enige wat je nog hebt,... staat onder schot en je kan niets doen. Of juist wel, maar dan is alles voor niets geweest.

Tenslotte zulke mannen kennen geen genade. Het lot dat zijn vader nu ondergaat, zou hem ook ondergaan als hij zichzelf niet zou kunnen beheersen. Hij hoorde vaag wat de mannen en zijn vader tegen elkaar zeiden. Wat hij er kon uit vast stellen, was dat de vriend van zijn vader, hen had verraden.

Toen Amirs vader tegen één van de mannen op een hoogmoedige toon aansprak: 'Verraden of hebben jullie hem gemarteld tot hij geen keuze meer had. Jullie bende varkens...!' De man waar hij oog en oog mee stond, flipte helemaal omdat hij hem had uitgemaakt voor varken.

Zonder een seconde te twijfelen, zonder genade. Trok hij aan zijn revolver en sloeg een kogel door Amir zijn vaders hoofd. Aangezien de mannen wisten dat de man in kwestie niet alleen was, moest Amir maken dat hij hier weg ging. Hij sloop terug naar waar zijn spullen lagen. Hij raapte alles bij elkaar. Stak het in zijn rugzak en die van zijn vader en maakte dat hij weg kwam. Een halve kilometer verder. Zag Amir een enorme opening in één van de zoveel bergen die in dit gebied waren. Hij ging naar binnen en liet zich op de grond vallen.

Voor het eerst, sinds dat zijn vader werd vermoord. Hield hij halt bij wat hij had gezien en weende om wat hij nooit of nooit meer zou vergeten. De nacht begon aan haar eerste uren. Amir moest verder, maar een deel in hem, had er geen zin in. Wat voor nut heeft het allemaal?

Het duurde nog enkele uren voor hij besloot om zijn spullen te nemen en verder te gaan.

Twee dagen later. Zag hij de grens met Turkije. Een overrompeling van mensen die ook op de vlucht waren. Hij kon moeilijk vatten dat al die mensen ook een uitweg zochten naar een beter iets dan hun eigen thuis. Plots kreeg hij een overweldigend gevoel dat misschien zijn moeder en zus ergens tussen dit volk zat. Dat ze een uitweg hadden gevonden en naar hier waren gevluht. Het gevoel verdween even snel als dat het gekomen was.

Waarschijnlijk hadden zij het zelfde lot ondergaan als hun vader, over erger nog. In plaats van een snelle dood, stond hen misschien een toekomst te wachten waar zelf je eigen verbeelding niet aan te pas komt. Amir wandelde met het volk mee.

Links van hem, rechts van hem. Voor hem en achter hem. Allemaal mensen met hun bagage, hun kinderen, hun vrouw of man, of gewoon zichzelf op weg naar een nieuw en beter leven.

Helaas ging het er allemaal niet zo vlot en simpel aan toe. De meeste mensen, net als Amir, hadden dorst en honger. Het duurde tot de zon onderging, wanneer er mensen uit het hek kwamen met flessen water en brood. Al de mensen die op de grond lagen, stormde naar hen toe. Amir bleef zitten.

Een tijdje later, kwam een dame bij hem zitten. Ze had een fles water in de hand en een half brood in de andere. 'Waar zijn je ouders?'

'Die zijn hier niet.'

'Is er hier iemand van je familie?' Amir schudde zijn hoofd.

'Ik ben hier alleen,' fluisterde hij. De dame legde haar arm op zijn schouder en nam hem in haar armen. Hij weende. Ze troostte hem en moedigde hem aan, dat alles wel goed zou komen.

Het duurde nog enkele dagen. Voor Amir toegang kreeg om vervoerd te worden met een bus, die hem ergens anders bracht dan hier.

Zijn rugzak had hij nog steeds bij de hand. Er zaten propere kleren in. Een fles water, droge koeken en een half brood. De andere rugzak had hij leeg gemaakt en weg gedaan wat kon. Zoals de kleren van zijn vader en het mes die hij bij had. Ergens onderaan, zat er een boek verborgen in een handdoek. Amir keek ernaar en zag dat het zijn vaders Bijbel was. Hij opende het en binnenin stak een foto van hem en zijn gezin. Waarschijnlijk het enige wat hem zal blijven herinneren aan wat hij had in zijn vorig leven. Het enige wat hij kon mee nemen naar zijn nieuwe leven, was zijn geloof. Alleen bekeek Amir het niet meer zoals vroeger. Of je nu Christen bent, Moslim, of Jood. Wat telt is niet in wie je gelooft. Wat belangrijk is, is dat je gelooft in wat jij vanbinnen voelt. Als je jezelf niet goed voelt bij iets, doe het dan niet en stop ermee. Voel wat je binnenste zegt, omarm wat jou blij maakt en heb lief wat je geluk creëert.

Amir heeft een hels parcours afgelegd. Eenmaal hij een lange busrit had afgelegd. Kwam hij terecht in een ander land. Duitsland was zijn eind bestemming. Daar werd hij opgevangen in een opvangcentrum. Aangezien hij minderjarig was, kreeg hij de kans om eventueel geadopteerd te worden. Wat schokkend was. Hij was niet alleen. Er waren zoveel andere kinderen die deze helse weg hadden afgelegd. Waarschijnlijk waren hun ouders ook dood. Of hadden ze hun kind veilig en wel overgebracht naar waar het moest, om daarna terug een weg te bannen in een hel. Maar met een hoopgevende gedachte, dat hun kinderen wel en goed zouden leven.

Er waren veel kinderen die jonger waren dan hem. Sommige konden eens nog niet lopen. Een raadsel hoe die er geraakt zijn, maar een sprankel hoop dat deze jongens en meisjes een nieuwe en goede toekomst te gemoed gaat.

Amir werd na anderhalf jaar te zijn gevlucht uit zijn land. Groot gebracht, door een gezin die hem en een ander meisje adopteerde. Hij leerde er de nodige taal om te spreken. Samen met zijn nieuwe zus bouwde hij een nieuw leven met nieuwe ouders, nieuwe vrienden... Het enige wat voor hem niet nieuw was, wel voor zijn zus, was het geloof.

Hij was gelukkig, maar een deel van hem dacht nog vaak aan zijn echte familie, zijn echte leven, zijn echte gezin,... Maar dat gevoel nam snel plaats voor een Amir die recht in de spiegel kon kijken en tegen zichzelf kon zeggen: 'Ik heb een nieuw leven, niet dankzij mezelf, maar ook dankzij diegene die er niet meer zijn. Voor hen ga ik verder. Voor hen zal ik aantonen dat het allemaal voor niets is geweest.'

Inshallah

Bij Gods wil

Deo volente

Wat geloof je ook hebt en wat jouw God ook wil... Het gaat hem niet om het geloof, het gaat hem om wat jij wil. Zolang je zorg draagt voor jezelf, je geliefde en respect toont voor alles rondom jou en in jou. Dit betekent meer dan welk geloof er ook mag zijn.

A. Marcelina
